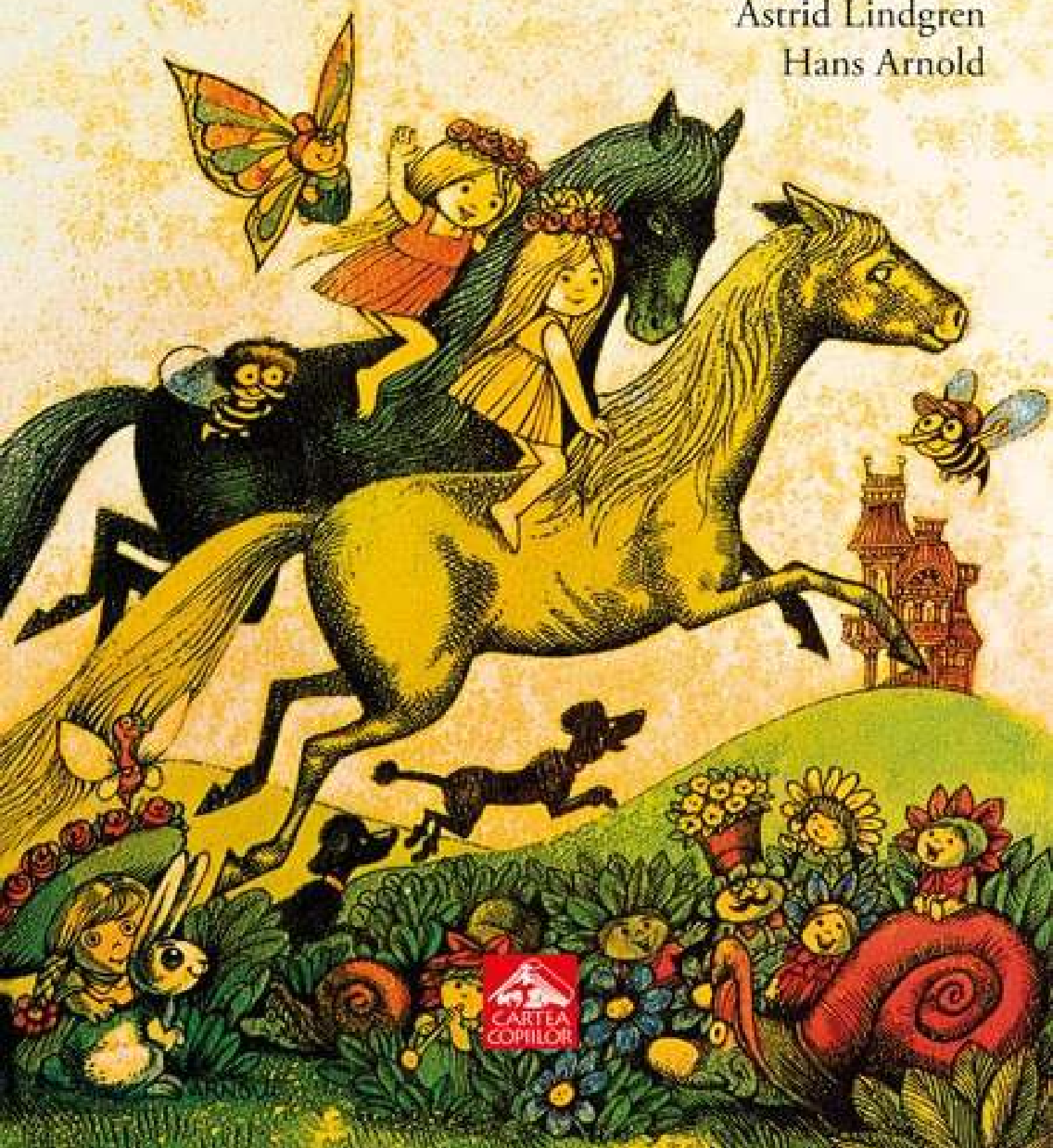

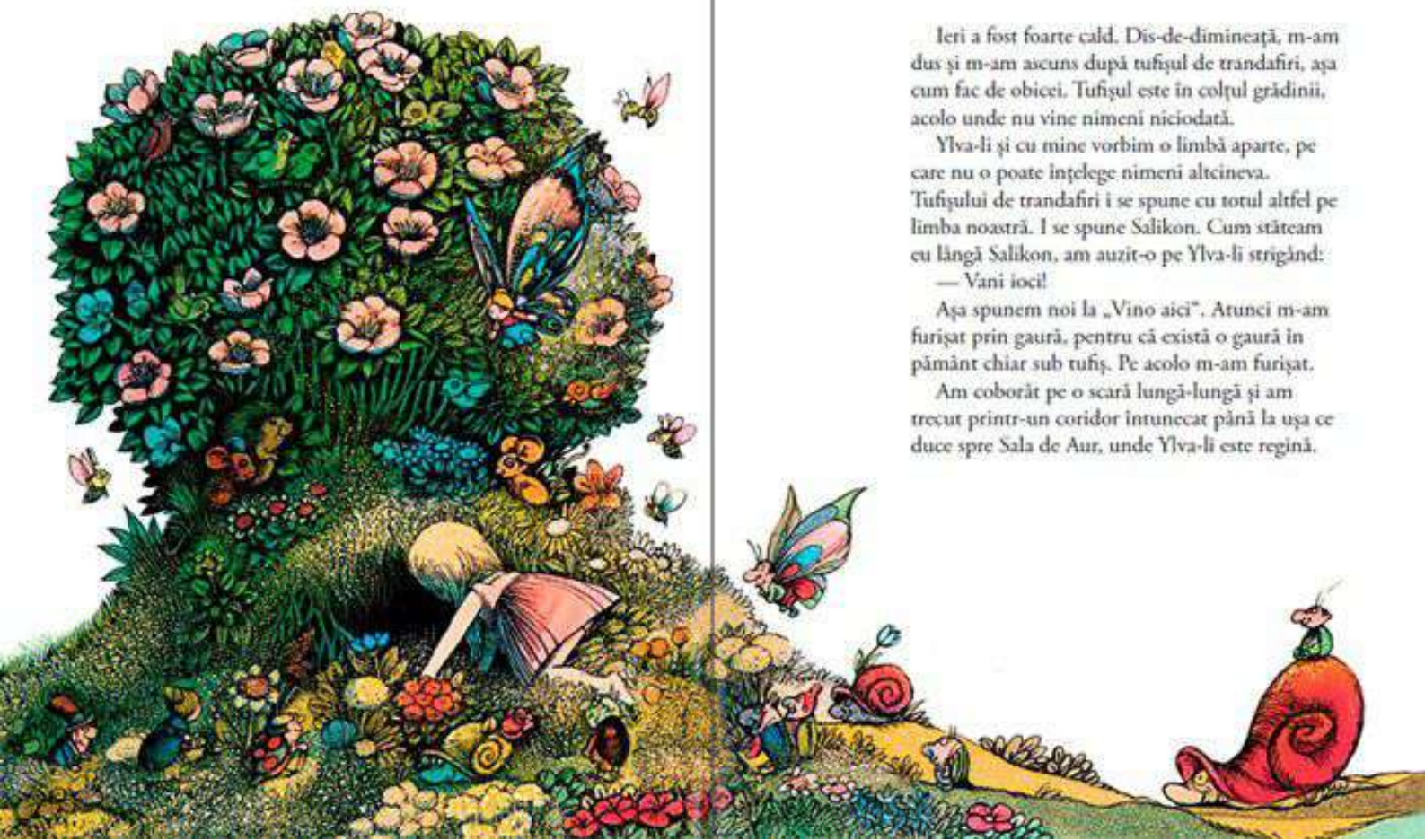
Cea mai iubită surioară

Astrid Lindgren

Hans Arnold

CARTEA
COPILOR

Ieri a fost foarte cald. Dis-de-dimineață, m-am dus și m-am ascuns după tufișul de trandafiri, așa cum fac de obicei. Tufișul este în colțul grădinii, acolo unde nu vine nimeni niciodată.

Ylva-li și cu mine vorbim o limbă aparte, pe care nu o poate înțelege nimeni altcineva. Tufișului de trandafiri i se spune cu totul altfel pe limba noastră. I se spune Salikon. Cum stăteam eu lângă Salikon, am auzit-o pe Ylva-li strigând:
— Vani ioci!

Așa spunem noi la „Vino aici”. Atunci m-am furișat prin gaură, pentru că există o gaură în pământ chiar sub tufiș. Pe acolo m-am furișat.

Am coborât pe o scară lungă-lungă și am trecut printr-un coridor întunecat până la ușa ce duce spre Sala de Aur, unde Ylva-li este regină.

Ylva-li și cu mine ne-am îmbrățișat îndelung, dar apoi au venit în fugă Ruff și Duff, care au început să latre și să sară în jurul nostru.

Ruff și Duff sunt pudeli noștri mici și negri. Ruff este câinele meu, iar Duff este al lui Ylva-li. Ruff se bucură întotdeauna foarte tare când mă vede. Îmi linge mâinile și dă din coadă. Este așa de dragălaș!

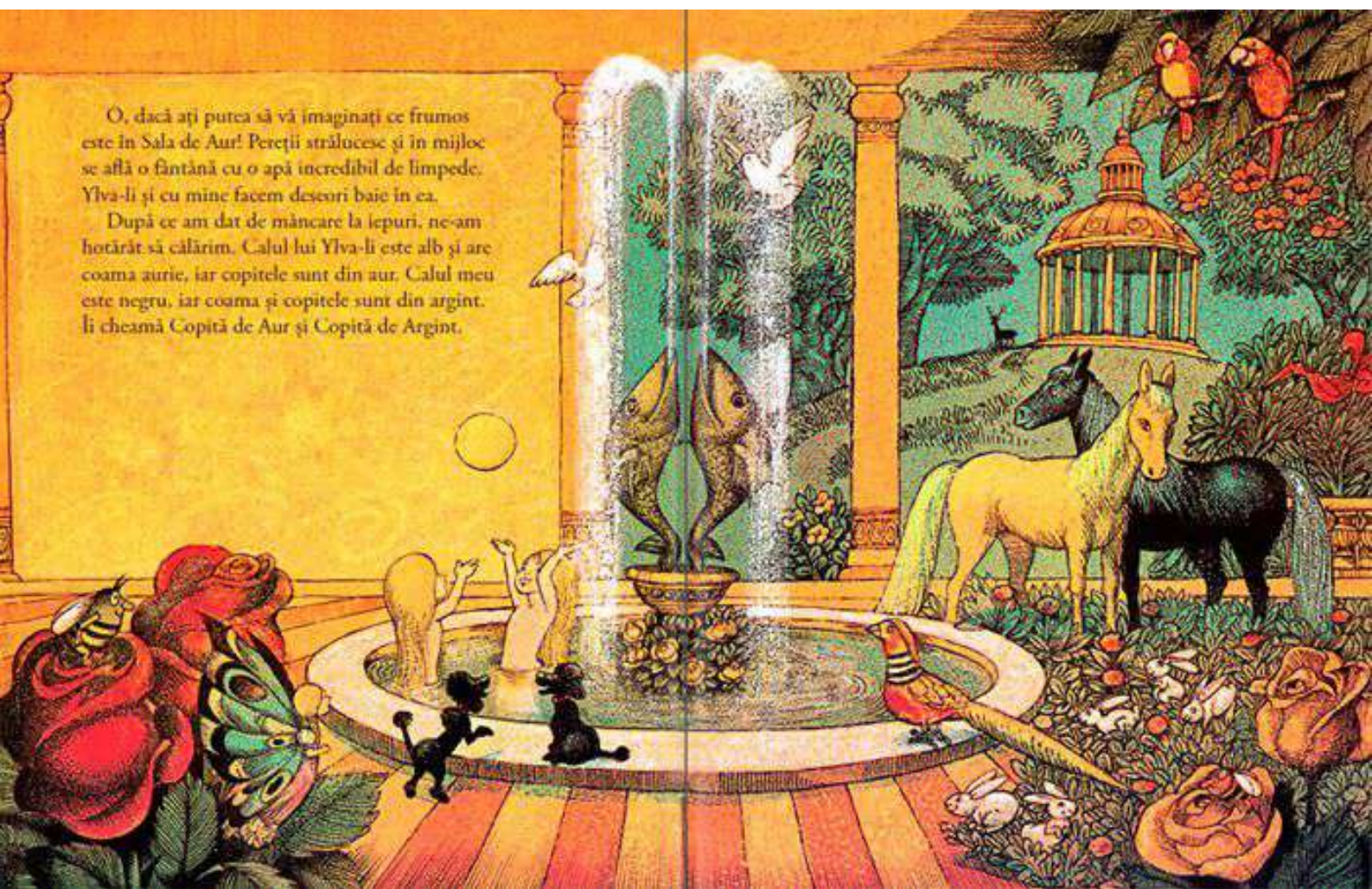
Înainte li băteam tot timpul pe mama și pe tata la cap că vreau și eu un câine. Dar ei îmi spuneau că un câine costă mult, face numai probleme și nici n-ar fi bine pentru frățiorul meu. De aceea mă bucuram așa de mult de Ruff.

Ne-am jucat cu câinii mult timp. Apoi ne-am dus să dăm de mâncare la iepuri. Avem mulți iepurași albi.

O, dacă ați putea să vă imaginați ce frumos este în Sala de Aur! Pereții strălucesc și în mijloc se află o fântână cu o apă incredibil de limpede. Ylva-li și cu mine facem desori baie în ea.

După ce am dat de mâncare la iepuri, ne-am hotărât să călărim. Calul lui Ylva-li este alb și are coama aurie, iar copitele sunt din aur. Calul meu este negru, iar coama și copitele sunt din argint. Li cheamă Copită de Aur și Copită de Argint.

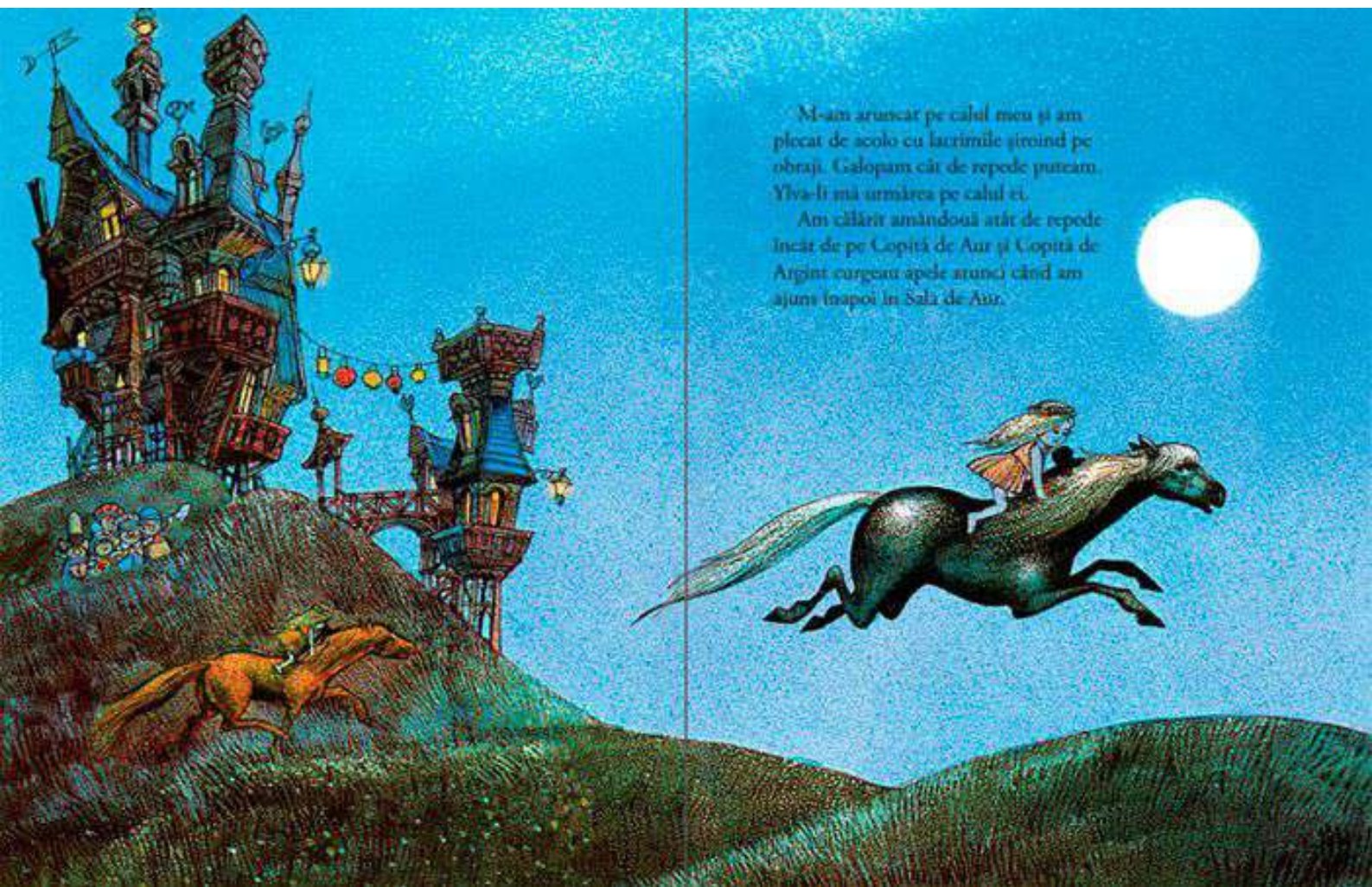
Cei Buni poartă haine albe și ușoare și sunt mai mereu îmbujorați. Ne oferă prăjituri și bomboane, aranjate frumos pe tăvi verzi. Nu există pe lume bomboane mai bune.

În poiană, Cei Buni au o sobă mare. Pe soba asta prepară ei bomboanele și prăjiturile.

Apoi am călătorit prin Cea Mai Frumoasă Vale din Lume. Doar eu și Ylva-li putem veni în acest loc. Aici, florile au glas și cântă, iar copacii le acompaniază la instrumente. Prin vale curge un pârâu iute și limpede, care nu cântă nici din voce, nici la instrumente, dar susură o melodie.

N-am mai auzit niciodată o melodie mai frumoasă.

M-am aruncat pe calul meu și am plecat de acolo cu lacrimile și roind pe obraji. Galopam cât de repede puteam. Ylva-lî mă urmărea pe calul ei.

Am călărit amândouă atât de repede încât de pe Copita de Aur și Copita de Argint curgeau apele arunci când am ajuns înapoi în Sala de Aur.

— Întoarce-te cât mai curând, Cea Mai Iubită Surioară, a murmurat Ylva-li.

Am ieșit pe ușă, am mers prin coridor și apoi am urcat scările. În urmă, am auzit-o pe Ylva-li spunând din nou:

— Cât mai curând, Cea Mai Iubită Surioară. Cât mai curând...

Acasă, mama îl pregătea pe frățiorul meu de culcare. Era albă-albă la față, iar atunci când m-a văzut, l-a lăsat pe frățiorul meu pe pat și m-a luat în brațe cu ochii în lacrimi:

— Copilă dragă, unde ai fost? Unde ai fost toată ziua?

— După tușul de trandafiri, am răspuns.

Îmi plăcea atât de mult de Ruff și eram atât de bucuroasă încât aproape că n-am închis un ochi în acea noapte. Ruff a dormit într-un coș lângă patul meu. L-am auzit scâncind o dată în somn.

Ruff era doar al meu.

Dimineața, când m-am dus în grădină, toți trandafirii din Salikon se ofliseră. Și nu mai era nici o gaură în pământ.